

Preek ds. G. Zomer - 1 Kronieken 12 : 18a

Ps. 89 : 9, 10

Ps. 89 : 13

Ps. 89 : 7, 8

Ps. 3

Ps. 18 : 1, 9

Lezen: 1 Samuël 22 : 1-5, 1 Kronieken 12 : 16-22

Tekst: 1 Kronieken 12 : 18a

Gemeente van de Here Jezus Christus, broeders en zusters,

Zo hebt u dus ook vandaag weer voor de Christus gekozen. Uw komen tot de kerk is een keus voor de Christus. U komt hier toch niet „uit gewoonte of bijgelovigheid“? U zult hier komen in gelóóf. En geloven is kiezen voor Christus.

Nu zullen we moeten weten wat we doen, wanneer we zo tot de gemeente komen en voor de Christus kiezen. Met deze keus komen we eenzaam in de wereld te staan. Want het wordt hoe langer hoe duidelijker: deze wereld kiest tégen de Christus. En tegen de Christus kiezen betekent een keus vóór de antichrist. Er kan nog wel heel wat zgn. religiositeit gepleegd worden. Er is heel veel valse „vroomheid“. Maar de keus van deze wereld is tégen de Christus der Schriften, en tegen de heerschappij van de troon der theocratie, waaruit Hij de wereld regeert.

Men verkiest andere tronen.

De machten en de „goden“ van de tijd oefenen heerschappij. De tronen der goddeloosheid worden opgericht en klaargezet. Er wordt gekozen en geknield voor de afgoden van het geld en van de welvaart en van de sport en van de seks. En de rij is nog aan te vullen.

Wat komt het er op aan vól te houden in onze duidelijke keus (de keus van ons hart!) voor de Christus en Zijn unieke troon der theocratie, die Hem door de Vader gegeven is.

Die keus gaat ook tegen ons vlees in, en we komen daarmee eenzaam en alleen in de wereld te staan. Nochtans zijn wij niet somber! Er zijn in het kiezen voor de Christus Psalmen te zingen: Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen, o God, mijn sterkte, u hartelijk beminnen! Kiezend voor de Christus leren wij zulke Psalmen te zingen.

Daarin gingen de broeders, de strijders en belijders van het Oude Verbond ons voor. Wij komen zo'n oudtestamentische keuzepsalm tegen in deze tekst uit 1 Kronieken 12. Ja, dat is een Psalm, een lied, geïnspireerd door de Heilige Geest. Er komen hier mannen naar David toe, en het zijn wellicht ruige ruwe figuren geweest. Ze komen om David te helpen, om voor hem te strijden. En in dat komen tot David doen ze een keus. En dat is de keus voor de troon der theocratie. En dat is de troon van Christus. Zij kiezen hier voor Hem, Davids Zoon en Heer, die hier op komst is.

Maar dan bekleedt de Geest zich op dat moment met Amasai, de aanvoerder van de dertig, en er komt een lied, een Psalm tevoorschijn: De uwe, o David! Met u, zoon van Isai! Heil, heil u! Heil hem, die u helpt. Want u helpt uw God. Zo sprak, zo zong de Geest destijds door de mond van Amasai. En diezelfde Geest van Jezus Christus legt het ons nieuwtestamentisch in de mond, wanneer wij vandaag kiezen voor de Christus.

Dan is nog altijd deze Psalm te zingen!

Wij horen in deze tekst: de psalm van de geest als confessie van Davids theocratisch leger. Deze Psalm getuigt van:

1. Een triomf over het vlees
2. Een profetie van de vrede
3. Een garantie voor de toekomst.

1. Om de rijkdom van deze tekst te vinden zullen we samen echt aan het werk moeten gaan. We moeten proberen ons te verplaatsen in de situatie, waarin deze woorden gesproken zijn. Of liever: Waarin deze woorden gezóngen zijn. Want het is, ook blijkens

de hebreeuwse tekst, destijds gezongen als een lied. We zouden het een Psalm mogen noemen.

De tekst is genomen uit het eerste Boek der Kronieken. En dat maakt eerst even de indruk een droog en saai bijbelboek te zijn. Maar dat is het toch beslist niet. Dit bijbelboek met zijn vele namen en geslachtslijsten, met zijn optelsommen, begint met een hele bekende naam: Adam. En dat is niet de legendarische figuur uit het sprookjesverhaal van Genesis 1-3. Dat beweren velen vandaag. Nee, hij is de historische figuur, die daar staat aan het begin van de geschiedenis, waar God heus en echt begon met de mens. En toen de mens met God brak, het Verbond verbrak, toen ging God dóór. 1 Kronieken 1 wijst ons dat meteen aan. Dat hoofdstuk wijst ons de lijn aan, waarin God voortging in de trouw van Zijn verbond: Adam, Seth, Enos enzovoort, enzovoort, via Abraham, Izaak en Jacob. En dan begint het tweede hoofdstuk met de zonen van Jacob-Israël, en dan vooral en allereerst met Juda. De schrijver van dit bijbel-boek wil ons de weg aanwijzen, die God na Genesis 3 gaat van de eerste naar de tweede Adam. En deze weg loopt nu over Juda, over David, via het koningschap van David. Hij wijst ons de opkomst van dat koningschap aan. En zo zijn we dan al in de omgeving van onze tekst.

Want - er was eerst in de geschiedenis een ander koningschap, een anti-theocratisch koningschap, van Saul. Maar het berouwde de HERE, dat Hij Saul koning gemaakt had. En dan zwenkt Hij af, van Saul naar David. Want - het was al geprofeteerd -: Juda, gij zijt het! U zullen uw broederen loven!

En dat wordt in dit hoofdstuk, 1 Kronieken 12, vooral beschreven: De broeders gaan Juda loven! Zie, ze komen naar David toe. Maar dat betekent: ze komen naar de Christus in David toe, naar de Tweede Adam. Ze voegen zich bij David, overal vandaan, uit de stam Benjamin, en Gad, en Juda, en Manasse.

Dat wordt in 1 Kronieken 11 en 12 beschreven. We lezen in vers 22: Van dag tot dag kwamen er tot David om hem te helpen, tot het een groot leger werd, als een leger Gods. En in de tweede helft van dit hoofdstuk worden alle stammen nog eens genoemd. „Deze allen, strijders in gelid geschaard, kwamen met een volkomen toegewijd hart naar Hebron, om David koning te maken over geheel Israël (vers 38).

Zo worden ze dus aan David gegeven. Maar we houden weer vast: het gaat om de Christus in David. De Christus is hier op komst. Dit alles is Advent van Hém. En Hij verzamelt ze om Zich heen. Hij recruteert hier het eerste theocratisch leger, dat straks David op zijn troon (en dat is de troon van Christus!) omringen zal.

Christus is dus aan het werk, ook wanneer (vers 16) enige Beniaminieten en Judeeërs bij de vesting tot David komen. En speciaal op dat moment willen wij nu gaan letten. Deze mensen komen tot David bij de vesting. Wij kunnen niet precies zeggen, wanneer dat gebeurd is. Sommigen dateren dit feit in de geschiedenis, beschreven in 1 Samuël 22. We hebben dat gelezen zo-even. David verkeert dan in de spelonk van Adullam, en daar voegen zich velen bij hem: „..... ieder die in moeilijkheden verkeerde, ieder die een schuldeiser had, ieder die verbitterd was” (1 Samuël 22 : 2). Anderen dateren het komen van deze mannen weer iets later, nl. in de situatie van 1 Samuël 27. Nog steeds op de vlucht voor Saul zoekt David dan zijn toevlucht in het gebied van de Filistijnen, bij koning Achis te Gath. Deze koning stelt hem de stad Ziklag ter beschikking, en daar mag David met zijn mannen een tijdlang verblijf houden.

Wanneer het ook geweest is, in ieder geval is duidelijk: het was in die bar benauwde tijd, zo boordevol levensgevaar voor David. Hij is permanent op de vlucht. Hij kent nergens rust. Hij is zijn leven geen minuut zeker. De vijand loert aan alle kanten: Saul, de Filistijnen, verraad in eigen kring. Ja, ook dat laatste. Wanneer David zich ophoudt in Kehila, willen de burgers van deze stad hem aan Saul uitleveren.

Dat zijn dan zijn eigen broeders! Even later vertoeft hij in de woestijn Zif. Ook dat is in eigen land. Maar ook daar is hij niet veilig. De Zifieten sturen een seintje naar Saul: Weet u wel, dat David zich bij ons verborgen houdt in de bergvestingen (1 Samuël 23 : 19)?

In die omstandigheden, in die tijd melden deze mannen uit Benjamin en Juda zich bij David aan. Nee, het is geen wonder, integendeel, het is volkomen te begrijpen, dat David hen dan meteen de kritische vraag stelt (vers 17): „Indien gij met goede bedoelingen tot mij komt, om mij te helpen, dan wil ik met u één van hart zijn, maar is het om mij te

verraden aan mijn tegenstanders, terwijl mijn handen niet met onrecht bevestigd zijn, dan moge de God onzer vaders hen zien en straffen!”

David vertrouwt het niet meteen, wanneer deze mannen zich aanmelden. Hij wil eerst weten wat voor vlees hij in de kuip heeft. Bovendien, het komt hem daarom nogal verdacht voor, omdat hier een groep Benjamins en Judeeërs samen, zich melden. Want we mogen niet vergeten: Benjamin is de stam van koning Saul. En deze stam is en blijft uiteraard nog steeds op de hand van Saul. In vers 29 lezen we: het grootste gedeelte van hen was echter tot dusver trouw gebleven aan het huis van Saul. Juda is de eigen stam van David zelf. Nu is er in deze tijd nogal wat rivaliteit geweest tussen de verschillende stammen onderling. Dat komen we trouwens al tegen in het boek Richteren. De Benjamins zeiden (en dat was heel begrijpelijk): Saul! Dàt is en blijft onze man. Judeeërs gaven uiteraard de voorkeur aan hun stamgenoot David. Maar hier, op dit moment, komen nu dertig Benjamins en Judeeërs, samen en tegelijk. Wat zit daarachter? David vraagt zich af: Is dit een complot? Een nieuwe dreiging van verraad? Wordt hier een gemene hinderlaag gespannen? Het is goed te verstaan, dat David deze mannen zomaar niet in zijn kring opneemt, en ook niet meteen een plaats in zijn leger geeft. Hij beproeft ze eerst: Wat willen jullie eigenlijk? Wat zijn jullie van plan?

En dan, opeens, vervult de Geest Amasai, de aanvoerder van de dertig. Letterlijk staat er: Toen bekleedde de Geest zich met Amasai. Iets dergelijks lezen we ook van Gideon (Richt. 6 : 34): Toen bekleedde de Geest des HEREN zich met Gideon. Datzelfde gebeurt hier, op dit moment. De Geest (met een hoofdletter!), en dat is de Geest van God, de Heilige Geest, trekt Amasai als een jas, als een kleed áán. De Geest (en dat is de Geest der inspiratie en der profetie) verdwijnt a.h.w. in Amasai, en dan is het de Geest, die spreekt vanuit Amasai's mond. Er staat niet eens: En Amasai zeide Nee, zonder meer: toen vervulde de Geest Amasai, de aanvoerder van de dertig. En dan volgt er in de tekst een „dubbele punt“: De uwe, o David; met u, zoon van Isai!

Er komt hier plotseling een lied, een Psalm, tevoorschijn, geïnspireerd door de Heilige Geest van God: Wij zijn vàn u en mèt u, o David, zoon van Isai! En deze Psalm van de Geest klinkt als een confessie, een klare en heldere belijdenis, een gelóófsbelijdenis van deze nieuwe rekruten uit Benjamin en Juda. En de confessie in deze psalm geeft getuigenis aan de triomf van de Geest over het vlees. Benjamin en Juda hebben elkaar in deze dertig gevonden. De rivaliteit is hier verdwenen, is hier overwonnen. Want het vlees had kunnen zeggen: Wij, Benjamins, naar David toe? Welnee, Saul is onze koning! Hij is onze man! En ook in deze Judeeërs had het vlees kunnen zeggen: Wij naar David toe? Maar dan zijn we onze veiligheid, onze rust, al onze zekerheden kwijt. Wat een leven! Bij David heb je geen leven! Bij hem ben je permanent in gevaar, en permanent op de vlucht.

Dat wordt vechten straks. Burgeroorlog! Daar pas ik voor... Maar de Geest triomfeert in deze mannen uit Benjamin en Juda. Hij triomfeert over het vlees, over alle vleeselijk redeneren en berekenen. En ze vinden elkaar in de eenparige keus voor David: De uwe, o David! Met u, zoon van Isai! Dat deze Psalm een triomf van de Geest over het vlees bewijst, blijkt ook daaruit, dat Amasai David naar zijn afkomst benoemt: zoon van Isai. Dat had ook David zelf eens gedaan, toen hij voor de eerste maal voor koning Saul stond. De koning vroeg hem toen: Wiens zoon zijt gij, jongeling? En toen antwoordde David: De zoon van uw knecht, de Bethlehemiet Isai (1 Samuel 17 : 58). Daar klinkt iets in door van: dat kan nooit wat wezen. Dat kan nooit wat worden. Moet dàt een koning worden? Die zoon van een boer uit Bethlehem, het verachte Bethlehem?

Maar de Geest triomfeert over het vlees, en bekleedt zich met Amasai, en het klinkt als een confessie (eenparig en eenstemmig) van dit groeiend theocratisch leger: De uwe, o David! Met u, zoon van Isai! Benjamin en Juda vinden elkaar, en ze vinden elkaar hiér, in dit eensgezind belijden: Bij David willen we zijn, hem behoren we toe, met hem willen we strijden, hem willen we helpen!

Dit is een keus voor de theocratie. Dit is een méékiezen met God, die in zijn goddelijk berouw nu afzwenkt van Saul naar David. En aldus is het een keus voor de Christus in David, voor de Advent van Christus Jezus. David zelf wordt hier uitnemend vertroost, nu hij deze Psalm van de Geest mag horen uit de mond van Amasai. In al zijn benauwdheid, permanent in gevaar en op de vlucht, krijgt hij zijn leger, zijn eerste theocratisch leger.

En dat is een leger van strijders. Maar de strijders zijn belijders. En zo geeft de Geest getuigenis aan David. Benjaminsieten en Judeeërs voert Hij naar David toe, almaar triomferend over het vlees.

Dit was oudtestamentische advent van Christus. Hij is hier op komst en op weg. Op weg naar Bethlehem. Maar dan mogen wij de lijn nu ook doortrekken naar het Nieuwe Testament. En dan zien we in het Nieuwe Testament uit David de Christus opkomen. We zien Hem opkomen uit Bethlehem. En ook dan zegt het vlees volop: Dat kan nooit wat zijn! Dat kan nooit wat worden! En bovendien, dan worden de benauwdheden van David aan de Christus, zijn zoon en Heer, vervuld. Op Bethlehem volgt Golgotha. Maar ook Hij krijgt zijn theocratisch leger. Hij krijgt het door de dood heen. Want de Geest triomfeert over liet vlees. En de Geest geeft getuigenis aan Hem. Op de dag van Pinksteren rekruteert de Geest, triomferend over het vlees, het leger van belijders voor de Christus, Zoon en Heer van David. Een eenparig, eenstemmig, eensgezind, klinkt daar dan de publieke confessie van het nieuwtestamentisch theocratisch leger: Wij zijn de Uwe, o Christus Jezus! Wij zijn met U, gij Zoon van David! En de belofte van Psalm 110 gaat aan Hem in vervulling: UW volk is één en al gewilligheid! Op de dag van Pinksteren rijst uit de schoot van de dageraad (als een verrassend wonder) de dauw der jonge mannen voor Hem op.

Dus is deze Psalm van de Geest nog altijd de wereld niet uit. In de vergadering van de kerk, van de belijdende kerk, rondom Woord en sacrament wordt voor de Christus door de Geest het nieuwtestamentisch theocratisch leger geformeerd en gerekruteerd. En de Geest bekleedt zich vandaag met ons, en wij komen naar de Christus toe, en wij kiezen voor Hém. En dan is er heel veel vlees in ons, dat zich verzet. De keus voor de Christus gaat veel kosten. Dat moeten we weten. Dat moeten we willen weten. De keus voor de Christus gaat tegen ons vlees in. Een ieder beproeve zichzelf, of hij daaráán wil. Het komen tot de Christus en het kiezen voor de Christus kan geweldig veel met zich meebrengen. Het kan eenzaamheid betekenen, vanavond nog, op een visite in de familiekring, waar we niet begrepen worden in onze kerkelijke keus voor de Christus en Zijn Woord. Het kan op de duur ook gevaar betekenen, en we zijn nergens veilig meer. Het wordt er in je leven onrustig en benauwd van...

Nochtans, de Geest bekleedt zich met ons, en uit ónze mond klinkt Zijn stem: Wij zijn van Christus en wij zijn met Christus!

2. En dan mogen wij weten, dat Christus' theocratisch leger door heel veel strijd heen toch op weg is naar de vrede, naar de Messiaanse vrede. Ook daarvan zingt de Geest in deze oudtestamentische adventpsalm. Want aldus gaat het lied verder: „Heil, heil u! Heil hem die u helpt!” In de oude vertaling staat in plaats van het woord „heil” het woord „vrede”. Tot driemaal toe wordt hier het bekende Hebreeuwse woord „sjaloorn” gebruikt. Dat was de gewone groet bij het ontmoeten van elkaar: „Sjaloom leka!” Vrede voor u! En dat zegt, zingt Amasai hier: Vrede, vrede voor u, en vrede voor hem, die u helpt. En daarin wordt dan maar niet een slappe, vlakke wens geuit: Vrede zij u. Nee, het is veel sterker. Er wordt een feit, een realiteit geponeerd, neergezet en geproclameerd, uitgeroepen: De vrede is voor u en ván u, en de vrede ís er voor hem die u helpt.

Vrede — dat woord komt hier tevoorschijn uit de mond van iemand, die zich aanmeldt voor de strijd. Het waren eersteklas vechtersbazen, die zich rondom David verzamelden in de spelonk van Adullam. Vanuit Ziklag ondernam David met deze soldaten strooptochten in de buurt. We lezen daarvan in 1 Samuël 27. Ook deze Amasai is wellicht een ruige officier geweest. Maar de man zingt een Psalm van de vrede! Ze komen bij David om te vechten en om hem te helpen in de strijd, maar ze weten blijkbaar: in ons komen tot David zijn wij op weg naar de vrede. Want het heil van de vrede is bij hém, en het heil van de vrede is voor al degenen, die hem helpen. Alles in de buurt van David getuigt op dit moment van strijd en oorlog, van strijd met Saul, van strijd met de Filistijnen. Alles is permanent in staat van oorlog. En toch, de mannen weten: Dáár, bij David, is het heil, is de vrede, en het heil van de vrede is ook voor hen, die David helpen. Zij mogen de vrede vieren en genieten straks.

En dan zullen wij dat woord „heil”, „vrede”, zo breed en diep mogelijk moeten verstaan.

Het is dat rijke woord, beloftewoord, uit het woordenboek van Gods verbond.

„Sjaloom”, dat betekent: alles is gaaf, heel, gezond. Het is levensbloei in de volle zin van het woord, ongerept en ongestoord. Het is de Messiaanse herscheppingsvrede, waarvan b.v. Psalm 72 zingt: De bergen zullen vrede dragen, de heuvels heilig recht. Hij zal hun vrolijk op doen dagen het heil, hun toegezegd. 't Rechtvaardig volk zal welig groeien; daar twist en wrok verdwijnt, zal alles door de vrede bloeien, totdat geen maan meer schijnt.

Tot driemaal toe wordt hier dat woord „heil”, „vrede” gebruikt. De Messiaanse herscheppingsvrede, kosmische vrede, komt door David de wereld in. Alles op dit moment getuigt in zijn omgeving nog van onvrede, van oorlog, van twist en wrok. Toch is de vrede hiér, in David. Want in David is de Christus, en de Christus uit David is de Tweede Adam. Met Adam begon dit eerste boek der Kronieken. In het paradijs werd de vrede verstoord en verwoest. Daar gingen de bergen onvrede dragen, en de heuvels onrecht. Toen werd de kosmos ontwricht en de harmonie geschonden. Maar dan gaat God op weg, van Adam via Abraham, Izaak, Jacob, naar David. Aldus gaat God op weg van de eerste naar de Tweede Adam. En deze weg loopt nu over David. Deze weg van God loopt hiér, door de spelonk van Adullam, door het stadje Ziklag, via dit groepje ruige mannen, nieuwe rekruten, strijders van formaat. Maar dat zijn de vredesapostelen van God, van de God der herschepping. Hoor de confessie van dit theocratisch leger: De vrede, de vrede is bij u, o David, en is voor al degenen die u helpen!

Ook dit is inhoud van de Adventspsalmen van de Geest, die ook in deze woorden triomfeert over het vlees. Want het vlees in deze mannen denkt en spreekt uiteraard precies andersom. Om vrede te genieten moeten we nu net niet bij David wezen. Bij hem zijn we van ons leven geen minuut zeker. Bij hem zijn we permanent in levensgevaar. Zo hadden deze mannen kunnen redeneren: Met David storten we ons in een avontuur. Dat is ons veel te riskant. We kijken wel uit. Welvaart, levensbloei? Die kunnen we overal vinden, behalve bij David. En daarom: ons niet gezien bij deze man! Maar overwonnen door de Geest, en louter in geloof, doen ze de keus, tegen de schijn der dingen in, en ze belijden: Vrede? Die is hiér, alleen hiér, bij David, en nergens anders!

En zó, precies net zo, belijden wij ons geloof in ons komen tot en kiezen voor de Christus. Er is een groot heimwee in de wereld, een sterk verlangen naar vrede. Wat is er veel onvrede, ook in de kerk, en het wordt maar niet rustig. De vrede, ach wanneer? En waar? Maar deze vragen heeft God eenmaal beantwoord, eens voorgoed, toen de strijders van de hemelse heirscharen, van het theocratische engelenleger, zongen boven de velden van Efrata: Vrede is er op de aarde voor de mensen van het welbehagen, van de genadige verkiezing Gods. Maar de vrede is dáár: in de Christus, in de kribbe van Bethlehem. HIJ is onze vrede. De vrede is er in Hem, de Tweede Adam, Zoon en Heer van David. En de vrede is er voor hen, die Hem helpen.

En dan komt deze vrede van God de wereld in, via een kribbe en een kruis. De messiaanse herscheppingsvrede komt via een stal de wereld in, via Golgotha. En deze brede vrede van God komt steeds verder. De bergen gaan deze vrede dragen, en de heuvels heilig recht. Maar dat geschiedt door de dienst van de Pinksterrekruten Gods, een groepje Galilese vissers, die vrijmoedig belijden, tegen de schijn der dingen in: De vrede is er, in Hem, de Christus. En van deze vrede getuigen wij, in de prediking, in de vergadering van de kerk naar de Christus toe, in ons vasthouden van de confessie. Zo genieten en vieren wij de vrede. Laat het klein lijken! Bekommert de wereld zich hierom, dat de kerk vergaderd wordt, en dat de kerk vecht om haar belijdenis te bewaren? Daar wordt niet op gelet. Vrede en welvaart? Die moeten heel ergens anders vandaan komen. En daarheen zijn de mensen druk op zoek. Maar het zal een zoeken zonder vinden blijven. Tenzij het gezocht en gevonden wordt in Christus. Hij is onze Vrede.

3. En zo komt dan ook de toekomst voor ons open te liggen. Want waarom is het heil van de vrede bij David, en bij hem, die David helpt? De adventspsalmen van de Geest in de mond van Amasai zegt: „Want u helpt uw God”.

Deze Benjaminiten en Judeeërs komen om David te helpen, want ze weten: David wordt door zijn God geholpen. GóD staat achter zijn strijd. God redt hem telkens uit. God redt hem uit de greep van Saul, de greep der Filistijnen. Het is zomaar te zien, dat God hem

helpt. God is zijn God. Dus heeft David toekomst. De kroon en de troon zijn straks voor hém. Want u helpt uw God. Hier moeten wij dus zijn. Dit is het adres van de vrede: Bij David, bij de Christus in David, bij God in Christus. Want u helpt uw God.

Wij hebben dat volkomen vervuld gezien in Christus Jezus, die via kribbe en kruis de kroon en de troon ontving op de dag van Pasen en Hemelvaart. Wij zijn heus aan het goede adres om de vrede te vieren en te genieten: Bij de Christus. Want wij hebben het gezien: God hielp David. God hielp Christus Jezus. God hielp door alles heen, door dood en graf. Zou Hij vandaag Zijn kerk niet helpen en Zijn kerk geen toekomst geven? Dat is gegarandeerd. Dat wordt u gegarandeerd door het evangelie. Wie de keus doet voor de Christus en zich aanmeldt om voor Hem te strijden, zal de vrede vieren, en de toekomst ligt voor hem open.

Wij helpen de Christus in Zijn laatste strijd, en God helpt de Christus. God hielp Hem al uit, en Hij helpt om Christus' wil ook ons. Dus zingen wij nu met David mee die Psalm van David, en wij zingen uit de Geest van Christus, die over ons vlees triomfeert en ons doet kiezen: Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen, o God, mijn sterkte, U hartelijk beminnen. Mijn steenrots, burcht en HELPER is de HEER!

Amen.